

ton κλ. Καὶ πάλιν ἐν σ. 161 die Vereinigung zu gemeinsamer Thätigkeit einer Anzahl gleichgesinnter Männer⁶, ἔνθα ἡ γενική einer Anzahl gleichgesinnter Männer αὐθις τῇ παρεμβολῇ τῆς προθετικῆς προτάσεως zu gemeinsamer. κ. ἑ. μετατίθεται ἀπὸ τοῦ οἰκείου οὐσιαστικοῦ Vereinigung. Περὶ πλέον δυσηχῆς κρίνεται κατὰ τὸν ἐπικριτὴν (τὸν ἐκ τῆς βορείου Γερμανίας⁷ ὁρμώμενον) ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ Gekonnt ἀντὶ τοῦ Können (πρὸς σ. 5, ἔνθα φέρονται ταῦτα Wie derselbe auch in damaliger Zeit seine Verteidiger finden gekonnt, ἀντὶ τοῦ Können (—ὡς ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τοὺς ἰδίους ὑπερασπιστάς). Εἴτα ὁ ἐπικριτὴς ἐκφράζει τὴν εὐχὴν α') τῆς βελτιώσεως τῆς στίξεως, διότι καὶ ἡ στίξις ἔστιν ὅτε πλημμελῶς ἔχει καὶ τούτου ἕνεκα παραμορφοῖ τὴν ἔννοιαν β') τὴν τῆς κατασκευῆς τῶν σχοινοτενῶν περιόδων, αἵτινες ἐνίοτε καθίστανται οὐχὶ εὐσύνοπτοι γ') Ἀνακεφαλαιῶν ἀναγράφει καὶ τὰ παροράματα καὶ καθόλου γνωματεύει ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Heitz ὥφελεν ὅπως ποιήσεται περὶ πολλοῦ οὐ μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας, ἀλλὰ καὶ τὴν μορφήν, ἢ τύπον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συγγραφεὺς κατὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ ἀγοράσαντος τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φιλοπόνημα βιβλιοπωλείου διανωεῖται ἵνα ἐν τρίτῳ τόμῳ ἐξετάσῃ τὴν γραμματολογίαν τῆς ἀλεξανδρίνης περιόδου, ἐπεύχεται ὁ ἐπικριτὴς ὅπως ὁ συγγραφεὺς ἐπιστήσῃ πλείονα τὴν προσοχὴν καὶ ἐπὶ τὴν μορφήν πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἀναγνώστου καὶ κατὰ γε τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ 1885.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ε'.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΑΓΙΑΠΙΕΡΑΣ

Ἡ Ζακυνθία οἰκογένεια Ταγιαπιέρα κατάγεται ἐξ Ἑνετίας. Ὑπῆρχεν ἐν Ζακύνθῳ ἀπὸ τοῦ ΙΕ'. αἰῶνος. Ἐκ τούτου τοῦ οἴκου ἤκμασεν ἐν Ζακύνθῳ, περὶ τὴν ΙΖ. ἑκατονταετηρίδα, ὁ Φραγκῖσκος Ταγιαπιέρας, δόκιμος ἰατρός, σπουδάσας εἰς Πατάβιον ὅχι μόνον τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν. Τούτου δὲν ἠδομεν ἢ μόνον ἰταλικά τινα ἄσματα (Sonetti.) ὀλίγης ἀξίας.

Ὁ ἐπισημότερος τῆς οἰκογενείας ταύτης ἦτο ὁ Διονύσιος Ταγιαπιέρας, ἐπιφανὴς ἰατρός καὶ διακεκριμένος λόγιος, γεν-

νηθεὶς ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1777, ἐκ μητρὸς γεννηθείσης ἐν Μεσολογίῳ.

Τυχὼν ἀγωγῆς καὶ παιδείας σπανιωτάτης ἦτο σύναμα ἀρίστηλος τύπος ἀληθοῦς φιλοπατρίας καὶ γενναιοπαρόχου εὐποιᾶς. Παιδιόθεν πρὸς τὰ γράμματα ῥέπων δὲν ἐβράδυνε νὰ διανύσῃ τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς εἰς τὰ τῆς πατρίδος σχολεῖα.

Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἠγάπα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰσότητά. Καταργηθείσης τῆς Ἑνετοκρατίας καὶ ἐλθόντων τῶν Γάλλων εἰς Ζάκυνθον τῷ 1797, ὁ Ταγιαπιέρας, μετὰ πλείστων Ζακυνθίων, ἀσπασθεὶς τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς, ἐγένετο καρμαριόλος. Ἡ Ζάκυνθος διετέλει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἑνετίας ἔτη τριακόσια δέκα τέσσαρα. Ὁ δὲ λαός, καὶ ἐνταῦθα, ὑπέστη τὰ δεινὰ τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς ἡ ἐλευθερία ἦτο παθητικὴ καὶ οὐχὶ ἐνεργητικὴ, ἡ δὲ ἀδικία μόνον ἀσφαλής. Διό, ἕνεκα τῆς ἐλεύσεως τῶν δημοκρατικῶν Γάλλων, ἀπερίγραπτον χαρὰν ἠσθάνθη ὁ μὴ εὐγενὴς γενόμενος ἄνθρωπος, ἐνῶ πρότερον ἦτο πρᾶγμα. Ἐλθόντων ὁμῶς τῶν Ῥωσοτούρκων κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1798 εἰς Ζάκυνθον, οἱ φιλελευθεροὶ, οἱ Ἑβραῖοι καὶ αἱ γυναῖκες μὴ εὐγενεῖς, ὑπέστησαν πλείστας κακώσεις. Τότε τῶν φιλελευθέρων οἱ μὲν ἐκρύβησαν οἱ δὲ ἀκολούθως ἔφυγον πρὸς ἀπόλαυσιν ἐλευθερίας. Ὁ Ταγιαπιέρας λοιπὸν ὡς δημοκρατικὸς μετέβη εἰς Παρίσιους, ἔνθα ἐσπούδασε τὴν γραφικὴν καὶ ἀκολούθως ἐπὶ δωδεκαετίαν τὴν ἰατρικὴν. Τῷ 1814 ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον καλλιτέχνης καὶ ἐπιστήμων, ἀλλὰ μετῆρχετο τὸν ἱατρὸν. Ἐζωγράφει μόνον χάριν διασκεδάσεως. Ἰδὼν ὁμῶς ὅτι ἐνταῦθα ὁ φθόνος ἐβασίλευε, μετέβη εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἔνθα συνδέσας φιλίαν μετὰ τοῦ διαβοήτου Ἀλῆ καὶ τοῦ υἱοῦ τούτου Βελῆ, ἐγένετο καὶ ἱατρός τῶν. Οὕτως ἐν τοῖς δεινοῖς ἐκείνοις καιροῖς, ὅσαςκις ἠδύνατο, προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς δυστυχεῖς δούλους ἀδελφούς. Ἡ θηριωδία τοῦ Ἀλῆ τοῦ ἐπροξένει ζωτράν ἐντύπωσιν. Τῷ δὲ 1820 ἐκ νέου ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, καθότι κατεδιώκετο ὁ προστάτης του.

Ἰδὼν ὅτι εἰς τὴν Ἑπτάνησον πάντες οἱ φιλοπρόδοι ἦσαν μεταρρυθμισταί, μετὰ τούτων κατετάχθη καὶ αὐτός.

Ἐν τούτοις ἐξερράγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις.

Τῇ 30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1821 ἔλαβον χώραν τὰ ἐν Γυψολίθρῳ Ζακύνθου δεινὰ μετὰ τῶν Ζακυνθίων καὶ τῶν ἄγγλων στρατιωτῶν, ἕνεκα τουρκικοῦ πλοίου, ὅπερ διωκόμενον ὑπὸ τοῦ Σακίνη καὶ Ῥαφηλιᾶ, ἡμίκαυστον σχεδὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν ῥηθεῖσαν νοτίαν παραλίαν τῆς Ζακύνθου.

Οἱ Ζακύνθιοι κατὰ τῶν Ἀγγλῶν ἐπετέθησαν δῖς. Εἰς τὴν πρώτην συμπλοκὴν ἐπληρώθη ὁ ἀξιοματικὸς καὶ δύο στρατιῶται καὶ ἐφονεύθη ἕτερος, εἰς δὲ τὴν τοῦ μεσονυκτίου ἐφονεύθησαν πολλοί. Ἐκ τῶν Ζακυνθίων οὐδεὶς ἐφονεύθη, καθότι εἰς τὴν πρώτην συμπλοκὴν οἱ Ἀγγλοὶ ἐπυροβόλησαν εἰς τὸν ἄερα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν αἱ σφαῖραι τῶν Ἀγγλῶν ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐπιτύχωσιν ἕνεκα τῆς ἀσφαλοῦς θέσεως ἣν οἱ

6. Ἡ ἐνωσις πρὸς κοινοπραγίαν τινῶν ὁμοφρονούντων ἀνδρῶν.

7. Ὅπου τὸ οὐς εἶναι ἀσυνείηστον εἰς τὸ gekonnt μετοχὴν τοῦ Können (=δύνασθαι).—

Ζακύνθιοι κατέλαβον. Αίτιος τῶν δεινῶν ἦτο ἱερεὺς τις ἀσύνετος, ὅστις παρώτρυνε τοὺς χωρικοὺς τὸ πρῶτον νὰ πυροβολήσωσι τοὺς Ἀγγλους, οἵτινες ἐφύλαττον νὰ προστατεύωσι τὴν οὐδετερότητα καὶ ἐμποδίσωσι τοὺς ἐνόπλους χωρικοὺς νὰ πυροβολήσωσιν ἐναντίον τοῦ ὀθωμανικοῦ πλοίου εἰς τὴν παραλίαν ῥιφθέντος κακῶς ἔχοντος.

Προκηρυχθέντος τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, πολλὰ ὑπέφερεν ἡ Ζάκυνθος καὶ τέσσαρες ὑπέστησαν τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μώλου, νῦν τοῦ Γεωργίου. Τὰ πτώματα τῶν δυστυχῶν τούτων, πισσωθέντα ἐκλείσθησαν εἰς σιδηρὰ κλωβία καὶ ἐκρεμάσθησαν τῶν τριῶν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ἁγίου Ἡλίου, ἀλλὰ τὸ πτώμα τοῦ Κλαδιανοῦ ἐκρεμάσθη ἀπέναντι τῆς ἐν τῷ χωρίῳ του Χιολίτη οἰκίας του. Οἱ κύριοι ὅμως ἐνόησαν ἐσώθησαν ἀποδράσαντες εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους.

Εἰς τὸ φρουρίον ἐφυλακίσθησαν πολλοὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν, τῶν προσφύγων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἐταίρων τῆς φιλικῆς ἐταιρίας. Σύν οἷς καὶ ὁ Ταγιαπιέρας. Οἱ φυλακισθέντες ἦσαν ἐνθουσιῶντες ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος, διό, ἵνα μάθωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τὰς νίκας ἢ τὰς ἥττας τῶν ἀγωνιζομένων, οἱ φιλικοὶ, οἱ μὴ φυλακισθέντες, ἐμηχανεύθησαν νὰ φέρωσιν ἐκάστοτε φαγητὰ ἵνα τρώωσι παρὰ τῷ φρουρίῳ, καὶ ψάλλοντες νὰ ἱστορῶσι τὰ τοῦ Ἀγῶνος. Οἱ φυλακισθέντες οὕτως ἦσαν ἐνήμεροι. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ ἐπίσης ἐτραγώδουν, ὅτε μὲν πρὸς ἀπάντησιν ὅτε δὲ πρὸς ἐρώτησιν. Οἱ δὲ ἀγγλικοὶ φρουροὶ, ἀγνοοῦντες τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ὑπωπτεύοντο. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐλθὼν ὁ διαβόητος Μαίτλανδ διέταξε νὰ παύσῃ ἡ τρομοκρατία καὶ ἐλευθέρωσιν τινὰς τῶν φυλακισθέντων. Ὁ Ταγιαπιέρας ὅμως ἔμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν ἐπὶ ἑξ μῆνας.

Ὅταν οἱ ἐν Ζακύνθῳ φιλικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσι νοσοκομεῖον εἰς Ναύπλιον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας ἀγωνιζομένους, ὁ Ταγιαπιέρας, ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, προσέφερε πολλὰ ἱατρικὰ καὶ διάφορα ἐπιπλα. Ἐνεκα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τὸ σχέδιον τοῦτο ἐναυάγησε, διό, τὰ συναχθέντα διένεμον εἰς τὰ διάφορα στρατόπεδα καὶ ἰδίως εἰς τὸ τοῦ Μεσολογγίου.

Περὶ τὸ 1827 μετέβη ὁ Ταγιαπιέρας εἰς Ναύπλιον ὡς ἱατρός τῆς ῥωσικῆς Πρεσβείας, ἐνθα ἐγένετο φίλτατος τῷ ἀειμνήστῳ Κυβερνήτῃ. Ἰδὼν ὅμως ὁ Ταγιαπιέρας τὴν ὁσημέραι αὐξανομένην μισαρὰν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου ἀντιπολίτευσιν, ἐπανῆλθεν εἰς Ζάκυνθον, ἀφ' οὗ προειδοποίησε τῷ Κυβερνήτῃ τὴν δολοφονίαν.

* *

Ἐν Ζακύνθῳ ἦτο ὁ Ταγιαπιέρας ὁ δημοφελέστερος τῶν ἱατρῶν. Ἡ γνώμη του εἶχε κύρος. Οἱ συνάδελφοί του ὅλοι τὸν ἐσέβοντο. Θαυμαστὴ ἦτο ἡ διάγνωσις εἰς αὐτόν. Ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς ὅχι μόνον δὲν ἐπληρώνετο, ἀλλ' ἔθετεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον χρήματα. Ἀπὸ τοὺς εὐπόρους ὅμως ἤθελε ἀδρὰν πληρωμὴν. Μάλιστα ἵνα ὑπάγῃ ποτε εἰς σύζυγον εὐπόρου εὐπατρίδου Ζακυνθίου ἠθέλησε 500 τάλληρα, ἀπερ ἅμα ἔλαβε διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ιδιόρρυθμος καὶ τολμηρὸς εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην του. Διεκρίνετο σύναμα διὰ τὴν ἀπαράμιλλον εὐγλωττίαν καὶ τὸ σπάνιον μνημονικὸν του.

Ἀναστήματος ἦτο μεσαίου καὶ τυφλὸς τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ. Τὰ φορέματα αὐτοῦ ἦσαν πάντοτε κομψὰ καθότι, ἦτο φιλόκαλος καὶ φιλόκοσμος. Ἦτο σπάταλος καὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, μέθυσος.

Ἦτο μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν καὶ φίλος πλείστων λογίων. Οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι ὑπέβαλλον πολλάκις τὰ ἔργα των. Μετὰ τοῦ ποιητοῦ Βηλαρᾶ εἶχε συνδέσῃ ἄκραν φιλίαν. Συντρώγων ποτὲ, ὁ Ταγιαπιέρας μετὰ τοῦ Βηλαρᾶ ὁ πρῶτος εἶχεν ἡτοιμάσῃ καὶ τηγαρίταις, ἃς ἰδὼν ὁ εὐφύεστατος ποιητὴς ἐποίησε τὸ γνωστὸν ποιημάτιον *Ἡ τηγαρίταις τοῦ Ταγιαπιέρας*.

Περὶ ἐλευθεροτυπίας ἐδημοσίευσεν ὁ Ταγιαπιέρας ὡραῖα ἄρθρα. Συνέγραψεν εἰσέτι τρία ἀξιόλογα ἔργα ἰταλιστῇ. *Ἐγκώμιον τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς Ἀλεποῦ. Ἡ Κυρὰ Φροσύνη, καὶ Αἱ δώδεκα παρθέναι τοῦ ὄρους Κυλλήνης*, ἀπερ δυστυχῶς ἔμεινα ἀνέκδοτα καὶ σώζονται παρὰ τῷ συγγενῇ αὐτοῦ Δ. Ξερονιανοπούλῳ Σκοπιώτῃ. Μόνον ἀπόσπασμα τῆς *Κυρᾶς Φροσύνης*, μεταφρασθὲν ἐλληνιστῇ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ζακυνθίαν ἐφημερίδα *Ῥήγας*.

Ὁ αἰοίδιμος Δραγούμης, φίλος τοῦ Ταγιαπιέρας, εἶχε ζητήσῃ τὰ ἔργα ταῦτα, ἵνα ἐν μεταφράσει δημοσιεύσῃ ἐν τῇ *Παρδῶρᾳ*, ἀλλὰ ἐνεκα ἀμελείας δὲν ἐστάλησαν.

Ἀπεβίωσε δ' ὁ Ταγιαπιέρας ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1842, καταλείπων μνήμην ἱερὰν καὶ βαθυσέβαστον καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον κενὸν δυσπλήρωτον.

Ἡ οἰκογένεια Ταγιαπιέρας τώρα ἐξέλειψε καθότι οὔτε ὁ Διονύσιος οὔτε ὁ ἀδελφός του ἐνυμφεύθη. Εἶχον καὶ δύο ἀδελφάς, ἐξ ὧν ἡ μία μόνον ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ Ξερονιανοπούλου Σκοπιώτου.

Ἐκ Ζακύνθου.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΒΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ὑπὸ

Α. Ι. ΣΟΡΔΑΙΝΑ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἱατρός εἰσῆλθεν εἰς τὸ δημάτιον ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν βραδείαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Ὁ δὲ Φραγκίσκος ἔστη ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπανέθηκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ γραφείου, περιφερό-